

William Makepeace Thackeray

HIÚSÁG VÁSÁRA

Az előadás rendezője a függöny előtt ül az emelvény deszkáin, nézi a Vásárt, és a nyüzsgő térség láttán mélységes mélabú érzése fogja el. Van itt eszem-iszom, szerelmeskedés meg szakítás, nevetés meg annak az ellenkezője, füstölés, csalás, verekedés, tánc és hegedűszó; hetvenkedők taszigálnak, piperkőcök mustrálják a nőket, zsebmetszők úzik mesterségüket, rendőrök leselkednek, csepűragók üvöltenek bódéik előtt, parasztok báméskodnak az aranycsillámú táncosokra meg a szegény kimázolt akrobatákra, miközben hátul könnyű ujjú emberek kezelik zsebeiket. Igen, ez a Hiúság Vására; bizonyos, hogy nem erkölcsös hely, nem is vidám hely, csak nagyon zajos. Nézzétek csak a komédiások arcát, amikor munkájukból érkeznek, Jancsi bohócot, amint éppen lemossa arcáról a festéket, és a ponyva mögött vacsorához ül feleségével és a kis paprikajancsikkal. A függöny rögtön felgördül, s ő "van szerencsém"-et kiáltozva hány majd cigánykereket.

Nincs hozzáfűzni való erkölcsi tanulságom a *Hiúság Vására* itt következő történetéhez. Van, aki a vásárt általában erkölcstelennek tartja, s szolgáljaival és családtagjaival egyetemben el is kerüli; valószínűleg igaza van. De aki másképpen gondolkozik, s kedélye léha, jóindulatú vagy éppen gunyoros, talán szívesen fordul be ide egy félórára, és megnézi a mutatványokat...

Ezzel és egy mély meghajlással pártfogói előtt a Rendező visszavonul, s a függöny felgördül.

London, 1848. június 28.